

Uniți în rugăciune

Text biblic : Apocalipsa 7:9-17

Versetul de aur

"Doamne", i-am răspuns eu, "tu știi." Și el mi-a zis: "Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Apoc 7:14

Introducere

Unii creștini cred că cartea Apocalipsei vorbește doar despre viitor. Alții cred că, cartea vorbește într-un limbaj codificat despre oamenii și evenimentele din primul secol AD. Alții cred că, cartea este figurativă sau simbolică, folosind imagini vii pentru a ne învăța lecții spirituale. Apoi, există problema abordărilor separate ale împărțirilor care constau în capitolele 1-3; 4-19 și 20-22. Indiferent de perspectiva interpretativă, trei lucruri trebuie observate cu atenție. În primul rând, Apocalipsa combină elemente ale literelor antice, texte profetice și literatură apocaliptică. Este considerată parțial o scrisoare din cauza modului în care cartea începe cu un salut (Apoc 1:4-7) și se adresează bisericilor specifice (Cap 2 și 3). Revelația este considerată o formă de profeție (Apoc 1: 3), dată lui Ioan pentru ca acesta să poată declara „mărturieii lui Isus Hristos” (1: 9). Revelația este, de asemenea, considerată un text apocaliptic. În perioada în care Ioan a consemnat revelația, textele apocaliptice erau ceva obișnuit. Acesta a fost un tip de literatură foarte stilizată, scris pentru a dezvălui planul lui Dumnezeu pentru lume, atât în trecut, cât și pentru viitor. Apocalipsa este plină de citate din VT și presupune familiarizarea cititorului cu sursa lor (Isaia 6: 1-3; Ezechiel 1:18, 22, 26-28; și Apocalipsa 4). Apocalipsa pune accentul pe lauda lui Dumnezeu. Textul este plin de scene poetice de închinare (Ap 4: 8; 5: 9-13; 7: 10-17).

Pasajul de astăzi continuă viziunea lui Ioan despre Rai.

Contextul lecției

I. O mulțime care nu se poate număra (Apocalipsa 7:9-10)

A. Oameni din orice neam și seminție (v 9)

Cei ce erau de față, au fost o mare mulțime care nu se poate număra, erau din orice norod, de orice limbă și din orice seminție, care stăteau în fața Tronului de domnie al lui Dumnezeu îmbrăcați în haine albe (Apoc 3:3-4), care reprezintă curăția lor.

B. Toate vocile laudau pe Dumnezeu (v 10)

Această mulțime care nu se poate număr, slăvea pe cel care a avut victoria împotriva Satanei, Ei au recunoscut că salvarea lor a fost terminată.

II. Cercul din jurul scaunului de domnie (Apoc 7:11-12)

A. Felul de închinare (v11)

Închinarea cu tot corpul reprezintă o totală dedicare în închinare.

B. Cuvintele de laudă (v 12)

„Au zis Amin” ar putea implica mai mult decât cuvinte. Întrucât cuvintele de închinare din acest cerc sunt rostite la unison și au structura unui imn antic, este

posibil ca aceste cuvinte să fie cântate sau recitate. Atunci când recunoaștem mântuirea lui Dumnezeu, este adecvat un răspuns de mulțumire. Este o expresie de recunoștință față de Dumnezeu pentru grija și asigurarea sa. Onoarea oferă stimă pentru o persoană, pe baza caracterului și a acțiunii persoanei. Dumnezeu este demn de cinstea supremă pentru marile sale lucrări providențiale de mântuire și pur și simplu pentru că este Dumnezeu. Lauda care se aduce lui Dumnezeu cuprinde șapte lucruri: **lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria.**

III. Cine sunt cei îmbrăcați în haine albe (Apoc 7:13-17)

A. Hainele care au fost spălate în sânge (v 13-14)

În mijlocul acestei viziuni a închinării, lui Ioan i se pune o întrebare de către unul din bătrâni „Cine sunt cei îmbrăcați în haine albe și de unde au venit”?, la care bătrânul a răspuns că ei reprezintă pe cei care au trecut prin suferințe din partea Imperiului Roman, iar pentru noi cei de astăzi acestea ar putea fi o nouă perioadă de asuprire. Cei care au acum hainele albe, nu le-au avut așa întotdeauna, dar acestea au fost spălate în sângele mielului. Aceasta reprezintă luarea păcatelor noastre de către Isus pe cruce.

B, Protejarea de toate nevoile a celor ce-L laudă (v15-16)

Închinarea celor salvați este o recunoștință pentru ceea ce Mântuitorul a făcut pentru noi, și ca atare recompensa va fi că toate nevoile fizice vor înceta. Nu va mai foame nici sete, nu-i va mai arde soarele ca odinioară în pustiu.

C. No vor mai fi lacrimi (v 17)

De-a lungul scrierilor lui Ioan Isus este arătat ca Păstorul cel Bun, care ne duce la ape de odihnă, aceasta nu este numai scutirea de necesitățile zilnice, ci ceva mai mult; va fi o viață veșnică împreună cu Dumnezeu și cu Isus Hristos.

CONCLUZII

Apocalipsa 7 este un punct culminant în Biblie în ceea ce privește închinarea și lauda. Acest pasaj este oportun pentru toți cei ce citesc. Recunoaște că suferința are loc, dar există întotdeauna o speranță prin care avem întotdeauna încredere într-o salvare venită prin sângele Mielului, Păstorul cel Bun care ne va duce la ape de odihnă, acolo unde suferințele vor fi uitate, acolo unde nu vor mai fi lacrimi.

Fie ca noi să fim un popor care trăiește în speranță acelei zile în care nu vom mai flămânzi și nu va mai fi sete, ziua în care nu vor mai fi lacrimi. Până în acea zi, viața noastră trebuie să fie plină cu laudă și închinare către Dumnezeu care stă pe tronul său ceresc și către Mielul care aduce mântuirea.

Ce trebuie să memorăm: Salvarea noastră vine prin sângele Mielului